

Sygn. akt II. K 70/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Strzyżowie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Małgorzata Pirga

Protokolant J. Skalska – K.

po rozpoznaniu w dniach 14 czerwca 2017 roku, 13 września 2017 roku, 6 grudnia 2017 roku, 28 lutego 2018 roku, 12 marca 2018 roku, sprawy karnej

przeciwko J. S. (1) synowi W. i Z. z domu A., ur. (...) w S.

nie karanego

oskarżonego o to, że

W dniu 14 grudnia 2016 roku kierował w ruchu lądowym, po drodze publicznej w S. na ul. (...), pow. (...), woj. (...) samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości od 2,42 promila do 2,37 promila lub w tym czasie miał on w organizmie taką ilość alkoholu, która prowadziła do stężenia we krwi wynoszącego 2,28 promila, które zostało oznaczone o godzinie 21:26,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

I. u z n a j e oskarżonego J. S. (1) za winnego popełnienia czynu wyżej w wyroku opisanego, a stanowiącego przestępstwo z art.178a § 1 k.k. i za to na podstawie art.178a § 1 k.k.

s k a z u j e

go na karę grzywny w wymiarze 200 /dwieście/ stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 10,00 /dziesięć/ złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. **o r z e k a** wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat;

III. na podstawie art. 43 § 3 k.k. **z o b o w i ą z u j e** oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych;

IV. na podstawie art. 43 a § 2 k.k. **o r z e k a** od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000,00 /pięć tysięcy/ złotych;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. **z w a l n i a** oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 marca 2018 roku, sygn. akt II. K 70/17

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 grudnia 2016 r. oskarżony J. S. (1) około godz. 17.00 wrócił do domu z pracy. Po kłótni z żoną około godz. 19.00 wyjechał z domu do apteki, a wrócił do domu po 20.00. Tego wieczoru warunki na drodze były bardzo trudne, gdyż padał śnieg i było ślisko. Gdy oskarżony wracał do domu na ul. (...) w S. w rowie znajdował się samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...), którego kierowcą była E. F.. W momencie kiedy ww. poruszała się drogą główną zauważyła, jak z lewej strony, z jednej z posesji na drogę wyjeżdża samochód koloru srebrnego, który zajechał jej drogę i zmusił do gwałtownego hamowania w wyniku czego straciła ona panowanie nad pojazdem i wjechała do rowu. Widząc samochód w rowie w celu udzielenia pomocy zatrzymał się M. S. (1) oraz nieustalony kierowca. Na policję zadzwoniono około godziny 20.20. W trakcie oczekiwania na funkcjonariuszy policji, E. F. zauważyła jadący od strony S. samochód osobowy koloru srebrnego marki V. (...) o nr rej. (...). Wówczas rozpoznała powyższy samochód, jako pojazd, który zajechał jej wcześniej drogę i zapisała jego numer rejestracyjny na śniegu. Samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) kierował oskarżony, który znajdował się w tym czasie w stanie nietrzeźwości. Poziom alkoholu we krwi u J. S. (1) w chwili prowadzenia przez niego pojazdu wynosił pomiędzy 2,42 a 2,37 promila.

Oskarżony został poddany badaniom urządzeniem kontrolno-pomiarowym do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu typu A. V., zaś wynik tego badania wyniósł 2,28 promila o godzinie 21.26, 2.20 promila o godzinie 21.28, 2.12 promila o godzinie 21.59, 2,06 promila o godzinie 22.29 alkoholu w wydychanym powietrzu. O godzinie 6.46 oskarżony został ponownie przebadany urządzeniem kontrolno-pomiarowym do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu typu Alkomat S. B. – 01 351. Powyższe urządzenie posiadało w czasie wykonania powyższych badań aktualne świadectwo legalizacji.

Oskarżony nie był dotychczas karany, jest osobą bezrobotna, pobiera zasiłek dla bezrobotnych w wysokości 680 złotych miesięcznie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonego J. S. (1) – k. 88, zeznań świadków A. S. – k. 16 – 17, 89 – 90, D. W. – k. 104 – 105, W. M. – k. 105, K. W. – k. 125 – 126, P. J. – k. 126, M. S. (1) – k. 33, 90 – 91, częściowo zeznań świadków M. S. (2) – k.20 – 21, 89, N. J. – k. 26- 27, 90, E. F. – k. 14 – 15, 91, 146, J. J. – k.29, 105, protokołów użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu – k. 4 – 6, świadectw wzorcowania – k. 38 – 40, danych z K. – k. 142, protokołów oględzin pojazdów – k. 7 – 10, opinii sądowno – lekarskiej – k. 42 – 48, 130 – 134, 146 – 147, zapytania o udzieleniu informacji z systemu teleinformatycznego – k. 57, pisma z dnia 28 czerwca 2017 r. – k 95, informacji z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego – k. 99 – 100.

Oskarżony J. S. (1) nie przyznał się do kierowania pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości i wyjaśnił, że w dniu 14 grudnia 2016 roku wrócił z pracy o godz. 17.00, a następnie będąc trzeźwym jeździł samochodem załatwiając różne sprawy, o godz. 18.00 pojechał do apteki do S. po leki i po drodze kupił alkohol 40 %. Gdy wrócił do domu żona ponownie kazała mu jechać do sklepu, wtedy zdenerwowała się i napił się z butelki alkoholu, a następnie poszedł na górę, gdzie w ciągu 40 minut wypił całe pół litry. Alkohol ten spożywał w godzinach 18.00 – 18.40, a następnie zasnął. Po jakimś czasie obudziła go żona twierdząc, że miał wypadek co było nieprawdą.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w tej części, w której wyjaśnił, iż w dniu 14 grudnia 2016 roku wieczorem jeździł samochodem. Powyższe potwierdzili świadkowie M. S. (2), N. J. i J. J.. Sąd dał wiarę ww. świadkom w tym zakresie, gdyż są one spójne. Sąd natomiast nie dał wiary oskarżonemu, iż około godz. 20.00 w momencie kiedy samochód E. F. znajdował się w rowie, nie kierował pojazdem wracając w kierunku domu. Wyjaśnienia oskarżonego, jak i zeznania świadków w tym zakresie niezgodne są z zeznaniami E. F. i M. S. (1). Świadców ci widzieli samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...), który jechał w kierunku G., a którego numery rejestracyjne E. F. napisała na śniegu. Świadek M. S. (1) zeznał, iż jest pewien, iż za kierownicą siedział mężczyzna. W tym miejscu należy przytoczyć zeznania świadka M. S. (2), która zeznała, iż mąż mówił jej, że jak wracał z apteki widział samochód leżący w rowie. Zdaniem Sądu zeznania świadków E. F. i M. S. (1) potwierdzają, iż oskarżony po godz. 20.00 kierował samochodem osobowym po drodze publicznej, co też potwierdziła w przytoczonych zeznaniach M. S. (2). Sąd dał wiarę zeznaniom

świadków w tym zakresie, gdyż są one logiczne i wzajemnie ze sobą korespondują. Sąd nie dał wiary M. S. (2), iż po tym jak wrócił mąż do domu, to ona po jakimś czasie jego samochodem pojechała do sklepu do S., powyższe niezgodne jest bowiem z zeznaniami N. J., która zeznała, iż po tym jak oskarżony wrócił do domu, samochodem tym nikt już nie jeździł. Pojazd ten bowiem jest parkowany pod oknem jej pokoju i ona zauważyłaby to. Ponadto świadek ten zeznał, iż za około 40 minut po powrocie oskarżonego do ich domu przyjechała policja. Należy przy tym zauważyć, iż świadek M. S. (2) pominęła kwestię kierowania przez nią pojazdem podczas pierwszego przesłuchania tłumacząc, iż nie była o to pytana przez policjantkę, zaś potwierdziła w swoich pierwszych zeznaniach, że policja przyjechała po około 40 minutach od powrotu jej męża do domu. Sąd nie dał wiary świadkowi, iż to policjantka sama napisała po jakim czasie od powrotu oskarżonego policja przyjechała do domu. Świadek K. W. zeznała, iż protokołowała to co zeznawali świadkowie, których dopytywała o szczegóły i pouczyła o obowiązku mówienia wszystkiego co jest im wiadome w sprawie. Nie sugerowała co świadkowie mają zeznawać. Sąd dał wiarę ww. świadkowi, gdyż jego zeznania są jasne, jest on zupełnie obcą osobą dla oskarżonego i nie miał żadnego interesu w tym, aby wpływać na treść protokołu przesłuchiwanym świadków. Ponadto świadek N. J. potwierdziła, iż jej zeznania polegają na prawdzie, nie zgłaszała żadnych uwag co do odczytanego jej protokołu, a również była przesłuchiwana przez K. W..

Sąd nie dał wiary oskarżonemu, iż w momencie, gdy jechał samochodem, a w rowie znajdował się samochód E. F. był trzeźwy. Z opinii sądowo – lekarskiej lek. med. J. S. (2) wynika, iż około godz. 20.17 oskarżony miał minimum 2,39 promila alkoholu we krwi. Biegły ponadto ustalił, iż faza eliminacyjna rozpoczęła się przed godzina 21.26 tj. przed pierwszym badaniem J. S. (1) na zawartość alkoholu. Stąd też oskarżony musiał zakończyć picie alkoholu przed godziną 19.56. Oskarżony nie mógł więc wypić alkoholu po godz. 20.00, kiedy to E. F. znajdowała się swoim pojazdem w rowie. Dlatego też Sąd nie dał również wiary świadkom M. S. (2), N. J. i J. J., iż oskarżony zaczął pić alkohol dopiero po powrocie do domu.

Sąd dał wiarę świadkom A. S., D. W., W. M. i P. J.. Świadkowie ci przedstawili czynności, które wykonywali w związku ze sprawą, a ich zeznania znajdują potwierdzenie w protokole oględzin pojazdów, protokołach użycia A. oraz pierwszych zeznaniach M. S. (2) i N. J..

Sąd dał wiarę E. F. w tym zakresie, iż po godzinie 20.00, kiedy już jej samochód znajdował się w rowie widziała samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...), który poruszał się po drodze publicznej, powyższe potwierdził M. S. (1). Ponieważ jednak z zeznań świadka M. S. (1) wynika, iż E. F. rozpoznała samochód jako uczestniczący w kolizji i odpisała jego numery rejestracyjne dopiero po zdarzeniu drogowym, Sąd uznał, iż jej zeznania nie są wystarczające do przyjęcia, iż sprawcą wymuszenia pierwszeństwa był oskarżony. Należy przy tym pamiętać, iż E. F. działał w emocjach, w trudnych warunkach drogowych, w nocy, była zajęta zapanowaniem nad pojazdem i mało wiarygodnym jest, iż w tym momencie mogła odczytać i zapamiętać numery rejestracyjne pojazdu tym bardziej, że nie potwierdził powyższego M. S. (1).

Sąd uznał także za wiarygodne dokumenty wskazane wyżej w uzasadnieniu, a będące podstawą ustalenia przez Sąd stanu faktycznego, gdyż zostały one sporządzone przez kompetentne osoby, a ich treść nie budziła wątpliwości stron, ani Sądu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył, co następuje:

Przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnia ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Zgodnie z treścią art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Mając powyższe na uwadze oraz ustalony stan faktyczny, stwierdzić należy, iż oskarżony J. S. (1) przedmiotowo zrealizował znamiona czynu zabronionego z art. 178a § 1 k.k., gdyż będąc w stanie nietrzeźwości, kierował po drodze publicznej samochodem.

Ponadto oskarżony zrealizował znamiona czynu zabronionego umyślnie z zamiarem bezpośrednim, o czym świadczy stopień stanu nietrzeźwości stwierdzony u oskarżonego oraz fakt, iż wcześniej spożywał alkohol. Oczywista jest również naganność procesu decyzyjnego J. S. (1) oraz znaczny stopień tej wadliwości, jeżeli weźmie się pod uwagę jego wiek i związany z nim zasób doświadczenia życiowego, który pozwala stwierdzić, iż w chwili popełnienia czynu zabronionego miał on w pełni możliwość rozpoznania jego bezprawności i postąpienia zgodnie z normą.

Równocześnie czyn oskarżonego jest karygodny, tzn. wykazuje wyższy niż znikomy stopień społecznej szkodliwości, o czym przekonuje jego działanie z zamiarem bezpośrednim, znaczny stopień nietrzeźwości oskarżonego wyżej w uzasadnieniu opisany oraz okoliczność, że w takim stanie kierował samochodem w trudnych warunkach drogowych.

Wymierzając oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 10,00 oraz środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat oraz świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu, a w szczególności znaczny stopień nietrzeźwości stwierdzony u J. S. (1) w czasie kierowania przez niego samochodem po drodze publicznej, stopień jego winy, trudne warunki drogowe w jakich poruszał się oraz fakt, że oskarżony nie był dotychczas karany.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że przy uwzględnieniu sytuacji majątkowej i rodzinnej oskarżonego orzeczona kara oraz zakaz prowadzenia pojazdów i wysokość świadczenia pieniężnego będą adekwatne do wagi czynu oraz zasadne w odniesieniu do celów prewencyjnych kary.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k..